

Autor: Axel Seidelmeier

Do recenze, jestli to tak mohu nazvat, se mi moc nechtělo. Jednak, jako částečný insider alternativních směrů je pro mě Willingerova obžaloba jakousi variantou všeobecně známých idejí, které se jednou za pár let opakovaně euforicky objeví v různých kosmetických úpravách, podruhé jsem vůči manifestům tohoto typu skeptik (zejména jejich mobilizačnímu potenciálu), neboť mám s podobnými výzvami, manifesty a rukopisy osobní zkušenost.

Manifest nebo taky 41 bodů, kde mladý, něco málo přes 20 let, Rakušák, nasraně popisuje některé důležité prohřešky rodičů a jejich vážné a dalekosáhlé následky. Stejně jako osmašedesátníci účtovali s tatínky z NSDAP, Willinger s mladickým patosem vyzývá ke konfrontaci dvou světů; jednoho, který ještě stále usiluje o ráj tady na Zemi a utopickou společnost tavícího kotle s celou svojí eschatologií a druhého, který je produktem vystřízlivění z drogového a intelektuálního koma současných politiků a korporatokratů, kteří se tak sveřepě a křečovitě snažili a snaží být ve všem natolik jiní než národní socialisté, až upadli do jednorozměrného světa jediné ideologie – ideologie liberalismu, která ve svojí domnělé a všeobjímající svobodomyšlnosti dovoluje pouze iluzorní a omezenou svobodu těm, kteří ji blahosklonně vzývají jako pověstné zlaté tele kvůli hypotéce, dovolené, prostě v pasti všeobecného materiálního „klidu“ a nebo v tom horším případě, z přesvědčení...

Vyhlášení války jako podtitul knihy je přehnané. Všichni víme, že s vyhlášením války přichází válka samotná (ať už konvenční, občanská nebo nový typ, který zatím nebyl definován). Možná slovíčkařím, ale reálně je kniha manifestem, tj. vymezením a odlišením se od stávajícího hlavního myšlenkového proudu Západu. Je to odmítnutí nákladného a nebezpečného sociokulturního experimentu olbřímích rozměrů – tj. důkladnou a dlouhodobou propagandou skrytou za zdánlivě apolitický konzumerismus a ekonomismus hluboce změnit hodnotovou orientaci Evropanů během relativně krátké doby (cca 100 – 150 let). Prvotním cílem je na svoji stranu dostat intelektuály a dobráky – *Gutmenschen* (etický a intelektuální

rozměr), komedianty (žijí životy nás všech, znají nás) a veřejný prostor ponechat jen a jen indoktrinovaným s tím, že oponent má prostor pro prezentaci asi jako gorila v ZOO a následně je diskvalifikován prostřednictvím anamnézy a patologizace (psychopat, extremist, „nácek“), někdy stačí obyčejný výsměch jen proto, že má prostě jiný názor.

Willinger, stejně jako my, ví, že chtějí svět, kde dlouhodobá identita, tj. její dynamika a vztahy jsou nahrazeny lidským myšlenkovým konstruktem bez znalosti hlubších souvislostí, lidským voluntarismem, za který by se nestyděl Koba nebo Mao. Rodinné, kmenové, místní, kulturní a etnické vazby a vztahy, jež vycházejí z dlouhodobé lidské koexistence s kulturním a přírodním prostředím a z pokrevní a etnické příbuznosti jsou překážkou pro vybudování světa bez animozit.

Stará pohádka, milionkrát omletá, ale se zákeřnou a sofistikovanou propagandou nezávazných sexuálních vztahů, přežíraním se, opičením se po idiotech z televize, nakupování cetek a šuntu první kategorie atd. atd. Je to prostě něco, co (skoro) všichni chtějí! Tedy v určité intenzitě a množství, ale i androš se rád stane mainstreamem, když je mu to nabídnuto, což? Co se stalo s upřímnými osmašedesátníky? Z androše do mainstreamu. Na život a na smrt, vyhlášovala se taky válka (tenkrát se i bojovalo v ulicích) a liberalismus se buduje dál s bývalým protivníkem. Konformismus není prdel děti, děti identity...

Je to furt dokola a všichni to víme. Tak nějak nám to vadí, ale někdy taky ne...